

פנחס (418)

נתן פנחס אל לבו כאילו הוא יחיד שנצטווה על כך, ולא השגיח שכל גדולי וחשובי הדור רפו ידיהם, אלא נהג כאילו השי"ת "אלקיו" בלבד.

רב רובין בספרו "שנים מקרא"

בעלי מחלוקת לא מתו

ובני קרח לא מתו (כו. יא)

בדרך רמז פירשו מלים אלו, שהגם שקרח עצמו נאבד מן העולם, מכל מקום "בניו" אלו תלמידיו [התלמידים קרויים בנים] ההולכים בעקבותיו וארחותיו בענין המחלוקת, הם לא מתו, בכל דור ודור ימצאו בעלי מחלוקת הנחשבים כבניו של קרח, כיון שהוא כרה בור זה של מחלוקת לדורות. על דרך זה פירשו גם את דברי רש"י בתחילת פרשת קורח: 'פרשה זו יפה נדרשת', כלומר: בדרך כלל, כל הפרשה של סיפור ענינים שהיו, נדרשת על העבר בלבד, ומה שהיה היה, אך פרשה זו של קרח, הנדרשת בענין גנות המחלוקת וקלקולה, יפה נדרשת, כי תועלתה גם מכאן ולהבא, שהרי "ובני קרח לא מתו", והנם קיימים בכל דור ודור.

ספר "ומתוק האור"

בני יוסף למשפחתם מנשה ואפרים (כו. כח)

דרכו של היצר לרפות את האדם קודם עמדו להתפלל או שבתו לעסוק בתורה, ולומר לו כי עוונותיו עברו ראש ואינו ראוי לעשות רצון קונו. על האדם לשכוח אז מעוונותיו ולהתיצב נגד היצר בהתנשאות, ולומר לו: אכן חטאתי, אך כבר נמחלו לי חטאי וראוי אני לעשות רצונו יתברך שמו. והוא שרמו הכתוב: "בני יוסף", עליך להוסיף בעבודת השי"ת, והעצה לכך הוא: "מנשה", מלשון שכחה, על פי הכתוב: (בראשית מא. נא): "כי נשני אלוקים את כל עמלי". אמנם לעומת זאת כשמנסה היצר להחדיר בו את מידת הגאווה אז חייב להשפיל את עצמו, והוא שנרמזו בתיבת: "אפרים" מלשון: "ואנכי עפר ואפר" (בראשית יח. כז) והמשלב שני אלו: "מנשה ואפרים", הרי הוא מ"בני יוסף", יוכל להוסיף בעבודת השי"ת ולילך מחיל לחיל.

ספר "עלים לתרופה"

ויקרב משה את משפטן לפני ה' (כו.ה)

מדוע משה הקריב את השאלה לפני ה' ולא ענה להם? רש"י מביא את הגמרא (סנהדרין ח.), נעלמה

יצר הרע באצטלא דקדושה

פינחס בן אלעזר בן אהרן (כה, יא)

פירש רש"י: לפי שהיו השבטים מבזים אותו הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לע"ז והרג נשיא שבט ישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן. הקשה הג"ר יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו "יערות דבש": מדוע ביזוהו השבטים וכי לא סברו שזמרי דינו בהריגה? וביאר, דבאמת הבינו כולם שזמרי חייב מיתה, אלא כדי להשתיק את מצפונם מדוע לא עשו הם את אותו מעשה שעשה פנחס, אמרו: אילו אדם חשוב היה נוקם בזמרי לא היה נגרם קדוש ה' כל כך, באשר זה תפקידו לגדור פרצות בישראל, אבל כשקם אדם בזוי ושפל ונוקם מנשיא בזה יש קדוש ה' גדול ביותר. וזה היתה כוונתם כשביזוהו, הראיתם בן פוטי וכו', כיון ששפל האנשים הוא, דוקא הוא צריך לעשות זאת, כי על ידו יתקדש שם שמים. בא הכתוב ויחסו אחר אהרן, לומר להם טעיתם, ואע"פ כן על ידי מעשיו נתהוה קדוש ה' גדול, ואין מקום לטענתכם, וכל הטענות ה"יפות" הללו פרי יצר הרע הן. ללמדנו בא, תרוצים רבים שמתרץ האדם לעצמו על אי אפשרותו בקיום מצוות ה', ושאין הוא המתאים לכך, אין הם אלא תרוצי היצה"ר אשר בא עם תרוציו באצטלא דקדושה כדי להשתיק את מצפוניו, וטענות שקריות אלו מועילות רק בעולם השקר, אבל למעלה בעולם האמת יתבעו אותו על כל מה שיכל לעשות ולא עשה.

ספר "אוצרות התורה"

לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלם (כה.יג)

כתב רבי שלמה גאנצפריד בספרו "אפריון" שמעתית ממו"ר ה"אמרי אש" שפירש בשם "אהל דוד": אמרו המפרשים כי הטעם שהשי"ת אמר בעשרת הדברות (שמות כ. ב): "אנכי ה' אלוהיך" בלשון יחיד, כדי שכל איש מישראל יהיה בעיניו כאילו לו לבדו ניתנה התורה. ואף אם יראה אנשים רבים הפורקים עול מלכות שמים ומזלזלים בקיום מצוותיה ח"ו, לא ישגיח בהם. לכן ניתנה תורה בלשון יחיד, להורות שאף אדם אחד בודד מעבר לכל העולם כולו, חייב לשמור את התורה. זהו שנאמר אצל פנחס: "תחת אשר קנא לאלקיו" (כה. יג), בלשון יחיד, ללמדנו כי

כמעט בלתי אפשרי לברך ברכות, ולכן יש בו גם
עינוי הנפש! *ספר "להתעודן באהבתך"*

הלכה: ארבע תעניות

השרוי בתענית והתאחר להגיע לבית הכנסת לתפלת
המנחה, והתפלל תפילת י"ח בלחש עם חזרת
השליח ציבור מלה במלה, יש לו לומר עננו בשומע
תפילה, אע"פ שלא יוכל לומר 'מודים' ביחד עם
השליח ציבור, אלא יכרע באמצע ברכת רצה בשעה
שהציבור אומרים מודים, לבל יראה כפורש מן
הציבור, ובלבד שתפילת עננו יאמרנה במקומה
בשעת תפילה. *ספר "חזון עובדיה" רב עובדיה יוסף זצ"ל*

פתגם: כשאבא שבשמים נותן מעבר למצופה הוא
מצפה ל"מעבר" *ספר "שמחלה"*

תקירה: כל תקיף

האיסור להקיף הוא תולדה מהאיסור של הניקף, או דין
נפרד (שיעורי ר' שמואל מכות עמוד תעד בהערה)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: גן עדן עלי אדמות: רבי איזיל חריף נקלע
פעם לפונדק דרכים יהודי, שאל את הפונדקאי, אם
יוכל לסעוד אצלו ארוחת ערב. כרגע אין לנו שום
אוכל, השיב הפונדקאי. אמר לו רבי איזיל: הפונדק
שלך הוא גן עדן ממש. נתן בו הלה עיניו תמהות,
ורבי איזיל הוסיף ואמר: גן עדן, כידוע אין נהנים
ממנו אלא מי שהביא עמו, צידה לדרך, וכך גם
הפונדק שלך. *ספר "חד וחלק" חלק ג'*

שבת שלום

יצא לאור לרפואה שלימה. ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס,
הרסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן
רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'וים חנה, רפאל
יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל סיס בן שלוח,
אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמנונה,
ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אזיזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה
ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי
אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה,
אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה**
בכל: נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן
שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמחי מרדכי בן גייוול
לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן פנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה,
מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן
מזל פורטונה. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה
נג'מה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר ייח כוכבה,
אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרווקה, אנדרה סעיד בן פורטונה מסעודה, קרול
מזל ארסה בת גבי זוגונה, אברהם בן אסתר.

ההלכה ממנו וכאן נפרע ממנו על שנטל עטרה
לעצמו לומר: "והדבר אשר יקשה מכם תקרבון אלי"
(דברים א. יז). ה"מנחת חינוך" מסביר בדרך אחרת!
בכוונה משה נמנע מלענות לבנות צלופחד, מאחר
וחשש משה שבדברי בנות צלופחד יש חשש של
'שוחד דברים', כשאמרו: "אבינו מת במדבר והוא
לא היה בתוך העדה הנועדים על ה' בעדת קרח"
(במדבר כו. ג) שמשמע מכך שהוא היה במחלוקת
לצדו של משה. ולפי ההלכה אסור לדיין לקבל
שוחד לפסוק הלכה, גם בשוחד דברים. *ספר "שולחן
אליהו"*

עֲלֵת שֶׁבֶת בְּשִׁבְתוֹ (כח. י)

מהי הדגשת הכתוב "עולת שבת בשבתו". כמו כן,
מדוע בשבת, בניגוד לשאר המועדים, אין מביאים
גם קרבן חטאת. אלא אמרו חז"ל, כי עולה מכפרת
על הרהור הלב (ויק"ר ז. ג), בעוד שחטאת מכפרת
על מעשה חטא. לכן בשבת שבה נמנע האדם
מעשיית מלאכה ועבודה, ואין זה מצוי שיבוא לידי
חטא, אינו צריך להביא חטאת. אבל הרהור מותר
בכל מיילי דרשות, כמו שנאמר בגמרא (שבת קו.), אם
כן מצוי שיבוא לידי הרהור עבירה וחטא. זהו
שהדגיש הכתוב: "עולת שבת בשבתו", כי בשבת
עליו להביא עולה המכפרת אל חטאים שבהרהור
הלב. לא כן ביום טוב, שעשיית מלאכה מותרת
במלאכת אוכל נפש, ומצוי יותר שיבוא לידי מעשה
חטא. לכן בקרבנות המועדים יש גם חטאת.

רב רובין זצ"ל בספרו "טללי אורות" בשם משך חכמה

וְעַנְיָתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם (כט. ז)

מקשים העולם, מדוע נקראת עינוי מאכילה ושתייה
"עינוי הנפש". והלא זהו עינוי הגוף, ואילו הנפש
אינה מתענה בזה. קושיא מעין זו יש לגבי תלוונות
בני ישראל על המן: "ועתה נפשנו יבשה אין כל
בלתי אל המן עינינו". וגם כאן לכאורה אינו מובן
אמרו "נפשנו יבשה", והלא הם דיברו על ענין
האכילה שהגוף הוא זה שנהנה ממנו? תירוץ נפלא
על כך מובא בשם הגאון מטשעבין זצ"ל, שהרי על
המן ברכו רק ברכה אחת: "המוציא לחם מן השמים"
לפני אכילתו, וברכת המזון לאחריו, אך ברכות
בורא פרי העץ, אדמה ושהכל, בורא נפשות ואשר
יצר לא יכלו לברך. וממילא גם הנפש היתה יבשה.
ה"ה לגבי יום כיפור. זהו היום היחיד בשנה שבו

